

អំណោយសំរាប់ដូមី

ក្នុងរយៈពេលមួយសន្ទុះ ភាពស្ងៀមស្ងាត់បានកើតមានឡើង ពេលដែលរ៉ុន ជីននី សាស្ត្រាចារ្យឡាក់ហាត និងហេរីដែលខ្លួនគេកខ្វក់ ហើយប្រឡាក់សុទ្ធតែឈាមបានឈរនៅជួរចូល។ បន្ទាប់មក មានសម្រែកមួយបន្លឺឡើង៖

- ជីននី!

គឺអ្នកស្រីវីស្តី ដែលកំពុងតែអង្គុយ ហើយលាន់មាត់ស្រែក នៅពីមុខភ្លើងក្នុងចង្ក្រានកំដៅ។ គាត់បានក្រោកឈរ ហើយលោកវីស្តីឈរពីក្រោយយ៉ាងជិតគាត់។ ពួកគាត់ទាំងពីររត់ទៅអាបជីននី។

ប៉ុន្តែហេរីបានមើលរំលងពួកគេ។ លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំបំលដីកំពុងតែឈរនៅក្បែរធ្វើរលើចង្ក្រានកំដៅ ហើយបញ្ចេញស្នាមញញឹមដ៏រីករាយ។ នៅក្បែរគាត់ គឺសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ដែលកំពុងតែដកដង្ហើមធំ ហើយកំពុងតែយកដៃក្តោបទ្រូងគាត់យ៉ាងជាប់។ ហ្វ្រែយសបានបន្លឺសំឡេងស្ទុះយ៉ាងស្រទន់កាត់ត្រចៀករបស់ហេរី ហើយទៅទំលើស្មារបស់លោកដាំបំលដី នៅពេលដែលហេរី និងរ៉ុនត្រូវអ្នកស្រីវីស្តីចាប់អាបវីត។

- ឯងបានជួយនាង! ឯងបានជួយសង្គ្រោះនាង! តើឯងធ្វើដូចម្តេចទៅ?
- ខ្ញុំគិតថា អ្នកទាំងអស់គ្នាពិតជាចង់ដឹងអំពីរឿងនេះ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយខ្សាវៗ។

អ្នកស្រីវីស្តីលែងហេរី ដែលនៅស្នាក់ស្នើរមួយស្របក់ បន្ទាប់មក វាដើរទៅកាន់តុ ហើយដាក់មួកសិល្ប៍ ដាវដាប់ត្បូងទទឹម និងអ្វីដែលនៅសេសសល់ពីសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់វីតដល។

បន្ទាប់មក វាចាប់ផ្តើមនិយាយរឿងរ៉ាវគ្រប់យ៉ាងឲ្យអ្នកទាំងអស់គ្នាដឹង។ ប្រហែលជាអស់ដប់ប្រាំនាទី វាចាប់ផ្តើមនិយាយយ៉ាងអណ្តែតអណ្តូង និងស្ងៀមស្ងាត់៖ វាបានប្រាប់ពីសំឡេងដែលគ្មានរាងរាង ប្រាប់វិធីដែលហឺម៉ាយអូនីអាចដឹងបានថា វាបានស្តាប់ឮសំឡេងរបស់សត្វពស់តាមរយៈបំពង់ ប្រាប់អំពីការលូតតាមសត្វពីងពាងចូលទៅក្នុងព្រៃ ប្រាប់ពីសម្តីរបស់អាវ៉ាហ្គុក ដែលបានប្រាប់ថា ជនរងគ្រោះដោយសារពស់នោះនៅឯណា ប្រាប់ថាវាបានទាយដឹងថា ម៉ុននីង មីតថល ក៏ធ្លាប់ជាជនរងគ្រោះម្នាក់ដែរ ព្រមទាំងប្រាប់ថា វាបានប៉ាន់ស្មានពី ច្រកចូលទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះថាប្រាកដជានៅក្នុងបន្ទប់ទឹករបស់នាង...

- ល្អ!- អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបាននិយាយកាត់នៅពេលវាលប់មួយភ្លែត - អ៊ីចឹង ឯងបានដឹងពីច្រកចូលបន្ទប់សម្ងាត់នោះ...ឯងបានល្មើសវិន័យរាប់រយរបស់សាលា។ ប៉ុន្តែតើឯងធ្វើដូចម្តេចទើបអាចគេចផុតពីគេបាន ជោគជ័យ?

អំណោយសំរាប់ដុំមី

សំឡេងរបស់ហេរីឡើងស្តុក។ វាបានប្រាប់ពួកគេពីការមកដល់យ៉ាងទាន់ពេលរបស់ហ្វ្រែយស ហើយប្រាប់អំពីម្នាក់សិល្ប៍ដែលបានឲ្យដាវទៅវា។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក វាចាប់ផ្តើមនិយាយអាក់អររូល។ វាបានព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការនិយាយពង្វាងពីរឿងសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់វិតដល ឬនិយាយពីជីននី។ ជីននីកំពុងតែឈរផ្នែកក្បាលទៅនឹងស្មារបស់អ្នកស្រីវីស្តី ហើយទឹកភ្នែកនៅតែហូរស្រក់យ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់កាត់ថ្កាស់របស់នាង។ ហេរីកំពុងតែគិតថា តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងបើគេបណ្តេញនាងចេញពីសាលា? ហេរីកំពុងតែព្យាយាមប្រើការស្រមៃស្រមៃរបស់វាយ៉ាងខ្លាំង។ សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់វិតដលមិនអាចប្រើការបានទៀតទេ។ ដូចនេះ ពួកគេមិនអាចបញ្ជាក់បានទេថា វិតដលបានបញ្ជានាងឲ្យធ្វើរឿងទាំងអស់នោះ។

ហេរីកំពុងតែសម្លឹងមើលទៅលោកដាំប័លដ័រដែលកំពុងតែញញឹមតិចៗ។ ពន្លឺភ្លើងចាំងប៉ះរន្ធដំណិតខែរបស់គាត់។

- អ្វីដែលខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍បំផុតនោះគឺ- លោកដាំប័លដ័រនិយាយយ៉ាងសុភាព - តើឡត វ៉ុលដីម៉ែអាចទាក់ទាញអារម្មណ៍របស់ជីននីបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ? ព្រោះក្នុងកំឡុងពេលនោះ អ្នកយកការណ៍របស់ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំថា គេកំពុងតែសម្លឹងខ្លួននៅព្រៃនៅឯ អាស់បាឌី ឯណោះ។

ភាពធូរស្រាល ភាពកក់ក្តៅ ដែលមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំង និងគួរឲ្យរីករាយបានសាយភាយពេញខ្លួនហេរី។

- គឺជាអ្វីទៅ?- អ្នកស្រីវីស្តីបន្តឡើងក្នុងសំឡេងដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយ - អ្នកដែលឯងស្គាល់ បានអូសទាញជីននី? ប៉ុន្តែនាងមិន...នាងមិនបាន...តើពិតជាអ្វីចឹងរឺ?

- គឺសៀវភៅកំណត់ហេតុ- ហេរីនិយាយយ៉ាងលឿន ព្រមទាំងលើកសៀវភៅនោះឡើង ហើយបង្ហាញទៅលោកដាំប័លដ័រ - វិតដលបានសរសេរសៀវភៅនេះកាលពីគាត់មានអាយុដប់ប្រាំមួយឆ្នាំ។

សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័របានយកសៀវភៅកំណត់ហេតុពីដៃរបស់ហេរី ហើយមើលទៅទំព័រដែលឆេះ ហើយទទឹកជោកជាំយ៉ាងចាប់អារម្មណ៍តាមរយៈច្រមុះដ៏វែង ហើយកោងរបស់គាត់។

- អស្ចារ្យ!- គាត់និយាយយ៉ាងស្រទន់ - ជាការពិតណាស់ គេប្រហែលជាសិស្សដ៏ឈ្នាសវិបាកប្រចាំសាលាហុកវ៉ាត ដែលកម្រនឹងរកបានណាស់- គាត់បែរសម្លឹងទៅគ្រួសារវីស្តីដែលកំពុងតែមើលយ៉ាងកាំងស្មារតី។

- មានមនុស្សតែប៉ុន្មាននាក់តែប៉ុណ្ណោះ ដែលដឹងថា ឡត វ៉ុលដីម៉ែ មានឈ្មោះមួយទៀតគឺ ថម វិតដល។ ខ្ញុំបានបង្រៀនគេដោយផ្ទាល់កាលពីហាសិបឆ្នាំមុននៅសាលាហុកវ៉ាត។ គេបានបាត់ខ្លួនបន្ទាប់ពីចាកចេញពីសាលា។ គេបានធ្វើដំនើរទៅយ៉ាងឆ្ងាយ ហើយបានលង់ខ្លួនយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងមន្តអាគមងងឹត ហើយបានសេពគប់ជាមួយនឹងភាវៈអាក្រក់ ព្រមទាំងអនុវត្តវិជ្ជានិម្មិតកម្មវេទមន្តដ៏គ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន។ នៅពេលដែលគេដាក់ឈ្មោះថា ឡត វ៉ុលដីម៉ែ មិនងាយមានអ្នកចំនាំគេបានទេ។ កម្រនឹងមានគេដឹងថា ឡត វ៉ុលដីម៉ែ និងក្មេងប្រុសដ៏ស្រស់សង្ហា មានបញ្ញាវៃឆ្លាត ដែលធ្លាប់ធ្វើជាអនុរក្សក្រុមសិស្សច្បង តាមពិតជាមនុស្សតែមួយសោះ។

- ប៉ុន្តែជីននី- អ្នកស្រីវីស្តីនិយាយ - តើជីននីរបស់យើងអាចធ្វើអ្វីបានជាមួយនឹងមនុស្សម្នាក់នោះទៅ?

- សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់គាត់!- ជីននីបន្តិសំឡេងទាំងអណ្តើតអណ្តាក់ - ខ្ញុំបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅនោះ ហើយគាត់បានឆ្លើយតបមកវិញពេញមួយឆ្នាំ។

- ជីននី!- លោកវីស្តីនិយាយទាំងស្រឡាំងកាំង - តើប៉ាមិនបានបង្រៀនកូនទេរឺ? តើប៉ាតែងតែប្រាប់អ្វីដល់កូន? មិនត្រូវទុកចិត្តលើអ្វីទាំងអស់។ ហេតុអ្វីបានជាកូនមិនបង្ហាញសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះដល់ប៉ាម៉ាក់? វត្ថុដែលគួរឲ្យសង្ស័យដូចនេះ វាប្រាកដជាពោរពេញទៅដោយមន្តអាគមងងឹតហើយ។

អំណោយសំរាប់ដុំមី

- ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ- ជីននីនិយាយយ៉ាងអណ្តើកអណ្តែក - ខ្ញុំបានឃើញវានៅក្នុងចំនោមសៀវភៅដែលម៉ាក់បានទិញឲ្យខ្ញុំ។ ខ្ញុំគិតថា នរណាម្នាក់បានទុកវាចោល ហើយភ្លេចវានៅក្នុងនោះ...

- កញ្ញាវីស្តីគួរតែទៅគិលានដ្ឋានសិននៅពេលនេះ- លោកដាំប័លដ័រនិយាយកាត់ ដោយប្រើសំឡេងយ៉ាងច្បាស់លាស់ - នេះគឺជាបទពិសោធដ៏គួរឲ្យឈឺចាប់សម្រាប់នាងហើយ។ វានឹងគ្មានការដាក់ទោសទេ។ វេទគុដែលចាស់ជាងនាង ហើយចេះដឹងជាងនាងក៏ធ្លាប់ត្រូវបាន ឡូត រ៉ូលដីម៉ែ បោកប្រាស់ដែរ- គាត់បានដើរចោលដំហានវែងៗទៅកាន់ទ្វារ ហើយបើកវាឡើង - គ្រែដែលនៅសល់ប្រហែលជាធំ ហើយបន្ទប់នោះពោរពេញទៅដោយចំហាយនៃសូកូឡាភ្លៅទៀតផង។ ខ្ញុំតែងតែគិតថា វាធ្វើឲ្យខ្ញុំសប្បាយចិត្តណាស់- គាត់និយាយបន្ថែម ហើយងាកយ៉ាងហ័សទៅរកជីននី - ឯងនឹងដឹងថា អ្នកស្រីម្នាក់បានត្រៀមរួចរាល់អស់ហើយ។ គាត់គ្រាន់តែផ្តល់ទឹកនៃដើមម៉ាន់ខ្មែក ជនរងគ្រោះដោយសារតែសត្វពស់នោះ នឹងដឹងខ្លួនបានគ្រប់ពេល។

- ដូចនេះ ហ៊ីម៉ាយអូនីមិនកើតអីនោះទេ!- រ៉ុននិយាយយ៉ាងរីករាយ។
- នឹងមិនមានការខូចខាត ឬការរងរបួសទៀតទេ- លោកដាំប័លដ័រនិយាយ។

លោកស្រីវីស្តីបាននាំជីននីចេញទៅក្រៅ ហើយលោកវីស្តីបានដើរចេញតាមក្រោយ។ មើលទៅគាត់ ដូចជាញ័រយ៉ាងខ្លាំង។

- អ្នកដឹងទេ អ្នកស្រីមីណារ៉ា- លោកដាំប័លដ័រនិយាយយ៉ាងល្អិតល្អន់ ទៅកាន់អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាល - ខ្ញុំតែងតែគិតអំពីគុណសម្បត្តិនៃពិធីបំលៀងនេះ។ តើអ្នកស្រីអាចទៅក្រៅ ហើយត្រួតពិនិត្យចំពោះកិច្ចការនៅក្នុងផ្ទះបាយបានទេ?

- ពិតជាបាន!- អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយយ៉ាងម៉ឹងម៉ាត់ ហើយបានបើកទ្វារ - ខ្ញុំទុកជោតធំ និងវីស្តីឲ្យលោកចាត់ការចុះ បានទេ?

- ប្រាកដណាស់!- លោកដាំប័លដ័រនិយាយ។

គាត់ក៏បានចាកចេញទៅ ទុកឲ្យហេរី និងរ៉ុនសម្លឹងមើល ដាំប័លដ័រ ផ្លៀកៗ។ តើសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលនិយាយថា "ចាត់ការជាមួយពួកគេ" នេះចង់មានន័យថាម៉េច? តិចលោកពួកគេត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មទៅ។

រ៉ុនច្រហមាត់របស់វាទាំងភ័យខ្លាច។

- នរណាថា មនុស្សដែលគេតែងគោរពលើកតម្កើង មិនអាចនិយាយក្រឡាស់សម្តីនោះ?- គាត់ចាប់ផ្តើមញញឹម។ - ឯងទាំងពីរ នឹងទទួលបានអំណោយពិសេសក្នុងការជួយសង្គ្រោះសាលាហើយ...ចាំមួយភ្លែត...ហ្នឹងហើយ! ខ្ញុំគិតថាឯងទទួលបានពីររយពិន្ទុសម្រាប់ក្រុមហ្នឹងដរ។

មុខរបស់រ៉ុនប្រែទៅជាពណ៌ផ្កាឈូកច្រៀងៗ ដូចជាផ្កានៅថ្ងៃបុណ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់សាស្ត្រាចារ្យឡាក់ហាតអញ្ចឹង ហើយក៏យកដៃខ្ទប់មាត់ម្តងទៀត។

- ប៉ុន្តែម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកឯង ហាក់បីដូចជាស្ងប់ស្ងាត់ណាស់នៅក្នុងការធ្វើដំណើរផ្សេងទៀតដ៏គ្រោះថ្នាក់នេះ- លោកដាំប័លដ័រនិយាយបន្ថែម - ហេតុអ្វីបានជាដាក់ខ្លួនម៉្លេះ ហ្នឹងដើរវ៉ែយ?

ហេរីស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើត។ វាភ្លេចអំពីវត្តមាននៃសាស្ត្រាចារ្យឡាក់ហាតឲ្យឈឺង។ វាបែរទៅមើលគាត់ ឃើញថាគាត់កំពុងតែឈរនៅកន្លែងតែបន្ទប់ មុខញញឹមជាប់រហូត។ នៅពេលដែលលោកដាំប័លដ័រសួរទៅគាត់ គាត់បែរមើលទៅខាងក្រោយខ្នងរបស់គាត់ ដើម្បីចង់ដឹងថាលោកដាំប័លដ័រកំពុងនិយាយទៅកាន់នរណា។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រ- រ៉ុននិយាយយ៉ាងលឿន - មានគ្រោះថ្នាក់មួយបានកើតឡើងនៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់ ហើយលោកសាស្ត្រាចារ្យឡាក់ហាត...

អំណោយសំរាប់ដុំបមី

- តើខ្ញុំជាសាស្ត្រាចារ្យអី?- គាត់និយាយដោយភ្ញាក់ផ្អើល - ពិតជាជឿល្អណាស់! ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំអស់សង្ឃឹមទៅហើយ។ តើខ្ញុំពិតជាសាស្ត្រាចារ្យមែនអី?

- គាត់បានព្យាយាមសូត្របាលីកំទេចការចងចាំ ហើយចង្អុលដៃមន្តក៏ស្រាប់តែបាញ់សិល្ប៍ចំគាត់វិញ- រ៉ុនពន្យល់ដាំបំលងដំមួយៗ។

- គួរឲ្យសោកស្តាយណាស់!- លោកដាំបំលងដំនិយាយ ហើយត្រូវក្បាលរបស់គាត់ធ្វើឲ្យពុកមាត់ពណ៌ប្រាក់របស់គាត់រញ្ជួយ - កាំបិតចិតដងងហើយ! ហ្នឹងដើរយ!

- កាំបិត?- សាស្ត្រាចារ្យឡាក់ហាតនិយាយយ៉ាងងងឹតងងុល - ខ្ញុំគ្មានកាំបិតនោះទេ។ តែក្មេងម្នាក់នោះមានដាវ- គាត់ចង្អុលទៅហើរី - វាអាចឲ្យលោកខ្ចីដាវបាន។

- តើឯងអាចជួយនាំគេទៅកាន់គិលានដ្ឋានបានដែរអីទេ?- លោកដាំបំលងដំនិយាយទៅកាន់រ៉ុន - ខ្ញុំមានពាក្យខ្លះចង់និយាយជាមួយហើរី។

សាស្ត្រាចារ្យឡាក់ហាតដើរចេញទៅក្រៅ។ រ៉ុនបានចោលក្រសែភ្នែកយ៉ាងឆ្ងល់ទៅកាន់លោក ដាំបំលងដំ និង ហើរី នៅពេលដែលវាបិទទ្វារ។

លោកដាំបំលងដំបានចង្អុលទៅកៅអីមួយក្នុងចំនោមកៅអីជាច្រើននៅក្បែរចង្កានកំដៅ។

- អង្គុយចុះទៅ ហើរី!- គាត់និយាយ ហើយហើរីបានអង្គុយចុះព្រមទាំងមានអារម្មណ៍ថាភ័យខ្លាចដល់ថ្នាក់មិនអាចរៀបរាប់បាន។

- ជាដំបូង ហើរី ខ្ញុំចង់អរគុណដល់ឯង- លោកដាំបំលងដំនិយាយ ហើយភ្នែករបស់គាត់បញ្ចេញពន្លឺព្រិចៗ - ឯងច្បាស់ជាបានបង្ហាញនូវភាពស្មោះត្រង់យ៉ាងពិតប្រាកដហើយ នៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នោះ ព្រោះថាមានតែដូច្នោះទេទើបអាចហៅ ហ្វ្រែនយែសឲ្យទៅជួយឯងបាន។

គាត់សម្លឹងមើលទៅបក្សីហ្វូស៊ីកដែលទទះស្លាបរិចៗ លើជង្គង់របស់គាត់។ ហើរីញញឹមយ៉ាងឆ្អង នៅពេលដែលលោកដាំបំលងដំសម្លឹងមើលវា។

- ឯងបានជួបនឹងថម រីតដល- សាស្ត្រាចារ្យដាំបំលងដំនិយាយយ៉ាងម៉ត់ចត់ - ខ្ញុំគិតថា វាប្រហែលជាចាប់អារម្មណ៍ខ្លាំងទៅលើឯងហើយមើលទៅ...

- សាស្ត្រាចារ្យដាំបំលងដំ...រីតដលបាននិយាយថា ខ្ញុំដូចគាត់ គឺជាភាពដូចគ្នាយ៉ាងចម្លែក គាត់បាននិយាយ...

- ពិតអី?- គាត់និយាយព្រមទាំងសម្លឹងទៅហើរី តាមរយៈចិញ្ចើមពណ៌ប្រាក់ដ៏ក្រាស់របស់គាត់ - តើឯងគិតយ៉ាងម៉េចដែរហើរី?

- ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំមិនដូចគាត់នោះទេ- ហើរីនិយាយដំឡើងសំឡេង- ខ្ញុំបានន័យថា...ខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងក្រុមហ្វ្រីហ្វិនដ៏រ៉ូ... ប៉ុន្តែវាបានឈប់និយាយ។ មានចម្ងល់មួយបានកើតឡើងនៅក្នុងខួរក្បាលរបស់វា។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យ- ហើរីចាប់ផ្តើមនិយាយម្តងទៀតបន្ទាប់ពីឈប់មួយភ្លែត - ម្នាក់សិល្ប៍បានប្រាប់ខ្ញុំថា ខ្ញុំ...ខ្ញុំនឹងខ្លាំងប្រសិនបើខ្ញុំនៅក្នុងក្រុមស្តីតឺរីន។ អ្នកគ្រប់គ្នាគិតថា ខ្ញុំជាទាយាទរបស់ស្តីតឺរីនអស់មួយរយៈពេល...ដោយសារតែខ្ញុំអាចនិយាយភាសាពស់បាន...

អំណោយសំរាប់ដុំមី

- ឯងអាចនិយាយភាសាពស់បាន ហេរី- លោកដាំបំលង់មានប្រសាសន៍យ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - ដោយសារតែ ឡូត វ៉ែលដីម៉ែ ដែលជាទាយាទស្នងពី សាឡាហ្សា ស្ទីតឺរីន អាចនិយាយភាសាពស់បាន។ បើខ្ញុំស្មានមិនខុសទេ ឥទ្ធិពលខ្លះរបស់គេបានចូលទៅ ក្នុងខ្លួនរបស់ឯង នៅយប់ដែលគេធ្វើឲ្យឯងមានស្នាមសម្លាកនេះ។ ខ្ញុំប្រាកដណាស់ថា វាមិនមែនជាអ្វីដែលគេចង់ធ្វើនោះទេ។

- វ៉ែលដីម៉ែ មានដាក់វិញ្ញាណរបស់គេបន្តិចចូលទៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ?- ហេរីនិយាយខ្លាំងៗ។
- វាប្រហែលជាអញ្ចឹងហើយ។

- ដូចនេះ ខ្ញុំគួរតែស្ថិតនៅក្នុងក្រុមស្ទីតឺរីន- ហេរីនិយាយ ហើយមើលទៅមុខរបស់លោកដាំបំលង់ - ម្នាក់សិល្ប៍គួរតែអាច មើលឃើញឥទ្ធិពលរបស់ស្ទីតឺរីននៅក្នុងខ្លួនរបស់ខ្ញុំ ហើយវា...

- ដាក់ឯងចូលទៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ- លោកដាំបំលង់ស្រដៀងយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ដដែល - ស្តាប់ខ្ញុំសិន ហេរី។ ឯងមាន ឱកាសទទួលបាននូវលក្ខណៈដែល សាឡាហ្សា ស្ទីតឺរីន បានចែករំលែកទៅឲ្យសិស្សដែលគេបានជ្រើសរើសយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ អំណោយដ៏ពិសេសរបស់គេ គឺភាសាពស់ ភាពប្រសប់លែលក ការប្តេជ្ញាចិត្ត ការមើលស្រាលទៅលើច្បាប់- គាត់និយាយបន្ថែម ធ្វើឲ្យពុកមាត់របស់គាត់រញ្ជួយម្តងទៀត - តែម្នាក់សិល្ប៍បានដាក់ឯងចូលទៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។ ឯងដឹងថាហេតុអ្វីបានជាអញ្ចឹង ដែររឺទេ? សាកគិតមើលទៅ!

- វាបានដាក់ខ្ញុំចូលទៅក្នុងក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ- ហេរីនិយាយមកដោយសំឡេងខ្លាំងៗ - ដោយសារតែខ្ញុំបានសុំកុំឲ្យបញ្ជូនខ្ញុំ ទៅក្នុងក្រុមស្ទីតឺរីន...

- ពិតណាស់- លោកដាំបំលង់និយាយ ហើយបញ្ចេញស្នាមញញឹមម្តងទៀត - នោះហើយគឺជាអ្វីដែលធ្វើឲ្យឯងខុសឆ្ងាយ ពី ថម រីតដល។ ហេរី មានតែជម្រើសរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចបង្ហាញថាយើងជានរណាឲ្យពិតប្រាកដ។- ហេរីអង្គុយដោយ គ្មានកម្រើកនៅលើកៅអីរបស់វា ហើយស្តាប់យ៉ាងចាប់អារម្មណ៍ - ប្រសិនបើឯងចង់បានភស្តុតាង ដែលបង្ហាញថាឯងជាសមាជិក ក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញឯងឲ្យបានច្បាស់។

សាស្ត្រាចារ្យដាំបំលង់បានដើរទៅក្នុងអ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ហើយលើកដាវប្រាក់ដែលប្រលាក់សុទ្ធតែឈាម ហើយ ហុចទៅឲ្យហេរី។ ហេរីបានត្រលប់វាយឹតៗ ដែលត្បូងទទឹមនៃដាវនោះឡើងក្តៅខ្ពស់ៗដោយសារកំដៅភ្លើងចេញពីចង្ក្រានកំដៅ។ បន្ទាប់មក ហេរីបានឃើញឈ្មោះមួយឆ្លាក់នៅពីក្រោមដង។

ហ្វូឌ្រីក ហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។

- មានតែសមាជិកហ្គ្រីហ្វីនដ័រដ៏ពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចដកដាវចេញពីម្នាក់នេះបាន ហេរី!- គាត់និយាយយ៉ាង ធម្មតា។

អស់រយៈពេលមួយសន្ទុះ ពួកគេទាំងពីរមិននិយាយអ្វីសោះ។ បន្ទាប់មក លោកដាំបំលង់បានទាញថតតុមួយនៃតុធ្វើការ របស់អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាល ហើយបានដកស្លាបប៉ាកា និងដបទឹកខ្មៅចេញ។

- អ្វីដែលឯងត្រូវការនៅពេលនេះគឺអាហារ និងការសម្រាក។ ខ្ញុំចង់ឲ្យឯងចុះទៅរកអ្វីញ៉ាំ ពេលដែលខ្ញុំសរសេរសំបុត្រទៅ អាសកាបាន ដើម្បីសុំឆ្នាំប្រមាញ់របស់យើងត្រលប់មកវិញ។ ខ្ញុំនឹងព្រាងធ្វើការផ្សព្វផ្សាយមួយសម្រាប់ “សារព័ត៌មានវេទគូ” ផងដែរ- គាត់និយាយបន្ថែមយ៉ាងម៉ត់ចត់ - ហើយយើងនឹងត្រូវការគ្រូបង្រៀនមុខវិជ្ជា ការការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមដ៏ងងឹត ថ្មីម្នាក់ទៀត។ ខ្ញុំ នឹងត្រូវហត់ទៀតហើយ ក្នុងការសំភាសន៍គ្រូថ្មីនោះ មិនថាអញ្ចឹងរឺ?

អំណោយសំរាប់ដុបប៊ី

ហេរីបានក្រោកឡើង ហើយដើរសំដៅទៅទ្វារ។ នៅពេលដែលវាហៀបនឹងបើកទ្វារទៅហើយ ស្រាប់តែទ្វារបានបើកយ៉ាងខ្លាំង ហើយខ្នាតប៉ះជញ្ជាំងពួសរត្រាំង។

លូស៊ីស មេលហ្វ័យ បានឈរនៅពីមុខនោះ ទាំងទឹកមុខក្តៅក្រហាយ។ មានអ្វីមួយកំពុងតែធ្វើក្រញោនៗនៅពីក្រោមដៃរបស់គាត់ ដែលមានបិតបង់រូបស៊ីងតែគ្រប់កន្លែង៖ គឺដុបប៊ី។

- សាយណ្ណសូស្តី លូស៊ីស!- លោកដាំបំលង់និយាយយ៉ាងរីករាយ។

លោកមេលហ្វ័យស្ទើរតែបុកហេរីទៅហើយ នៅពេលដែលគាត់ដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់។ ដុបប៊ីបានរត់យ៉ាងត្របាញ់ជើងពីក្រោយគាត់។ ដុបប៊ីបានឈប់ ហើយបន្ទន់ខ្លួននៅក្បែរដោយអារខ្លួនរបស់គាត់។ ទឹកមុខដ៏គួរឲ្យវេទនាបំផុតបានបង្កប់នៅលើផ្ទៃមុខរបស់វា។

- អញ្ចឹង!- លោកលូស៊ីស មេលហ្វ័យនិយាយជាមួយនឹងខ្សែភ្នែកដ៏សោះកក្រោះ សម្លឹងទៅសាស្ត្រាចារ្យដាំបំលង់ - លោកនៅតែត្រលប់មកវិញទៀត។ អភិបាលបានផ្អាកការងាររបស់លោកជាបណ្តោះអាសន្នហើយ ប៉ុន្តែលោកនៅតែចេញសក្តានុពលមកហុកវ៉ាតវិញទៀត។

- លោកដឹងទេ លូស៊ីស- លោកដាំបំលង់និយាយដោយញញឹមយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ - អភិបាលដប់មួយនាក់ផ្សេងទៀតបានទាក់ទងមកខ្ញុំថ្ងៃនេះ។ វាជារបស់មួយដែលសត្វទីទុយបានពាក់ព័ន្ធព្រិលដើម្បីបញ្ជាក់ប្រាប់ពីការពិត។ ពួកគាត់បានឮថា កូនស្រីរបស់លោកអស៊ីស វីស្ត្រីត្រូវបានសម្លាប់ ហើយពួកគាត់ចង់ឲ្យខ្ញុំ ត្រលប់មកទីនេះវិញភ្លាម។ មើលទៅ ពួកគេគិតថា ខ្ញុំជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលអាចដោះស្រាយរឿងនេះបាន។ ពួកគេក៏បានប្រាប់ខ្ញុំពីពាក្យចាមអាវ៉ាមដ៏ចម្លែកមួយដែរ។ មនុស្សពីរបីនាក់ក្នុងចំណោមពួកគេត្រូវបានលោកគំរាមកំហែងថា នឹងដាក់បណ្តាសាទៅលើគ្រួសាររបស់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេមិនយល់ព្រមក្នុងការផ្អាកការងាររបស់ខ្ញុំដំបូងគេនោះ។

លោកមេលហ្វ័យបានប្រែទៅជាស្លេកស្លាំងជាងធម្មតា ប៉ុន្តែភ្នែករបស់គាត់នៅតែបង្កប់ភាពក្តៅក្រហាយ។

- អញ្ចឹង តើលោកបានបញ្ឈប់ការវាយប្រហារទាំងនោះបានហើយរឺនៅ?- គាត់ញញឹមមើលងាយ - តើលោកបានចាប់អ្នកនៅពីក្រោយខ្នងរឿងនេះបានហើយរឺនៅ?

- យើងបានធ្វើរួចហើយ- លោកដាំបំលង់និយាយជាមួយស្នាមញញឹម។

- មែនរឺ?- លោកមេលហ្វ័យនិយាយភ្លាមៗ - តើគេជានរណាទៅ?

- គឺមនុស្សតែមួយ ដូចកាលពីលើកមុនដែរ លូស៊ីស- លោកដាំបំលង់និយាយ - ប៉ុន្តែលើកនេះ ឡូត វ៉ុលដីម៉ែ បានលេចឡើងដោយប្រើមនុស្សម្នាក់ផ្សេងៗ និងសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ។

គាត់លើកសៀវភៅកំណត់ហេតុពណ៌ខ្មៅដែលមានប្រហោងនៅចំកណ្តាលទៅជិតលោក មេលហ្វ័យ។ ប៉ុន្តែហេរីវិញ កំពុងតែមើលទៅដុបប៊ី។

ម្រេញគង្វាលនោះកំពុងតែធ្វើអ្វីមួយយ៉ាងចម្លែក។ ភ្នែកធំៗរបស់វាសម្លឹងទៅហេរីដោយចេតនា ដោយវានៅតែចង្អុលទៅសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ ហើយចង្អុលទៅលោកមេលហ្វ័យ ហើយបានវាយខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងចំពីលើក្បាលដោយប្រើកណ្តាប់ដៃរបស់វា។

- ខ្ញុំគិតថា...លោកមេលហ្វ័យ- និយាយយឺតៗទៅកាន់លោកដាំបំលង់។

អំណោយសំរាប់ដុបប៊ី

- គឺជាគម្រោងការដ៏ល្អិតល្អន់មួយ- លោកដាំបំលែងនិយាយដោយសំឡេងរាបស្មើ និងនៅតែសម្លឹងមើលទៅលោកមេលហ្វ្វយ ជាពិសេសគឺភ្នែករបស់គាត់ - ពីព្រោះ ប្រសិនបើមិនមែនហេតុនេះឯង- លោកមេលហ្វ្វយដាក់ទៅរកហេរីយ៉ាងហ្វឹសជាមួយនឹងការសម្លឹងមើលដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាច - និងមិត្តរបស់គេគឺរ៉ុន ជាអ្នករកឃើញសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះទេ ព្រះអើយ អញ្ចឹងកំហុសទាំងអម្បាលម៉ានមិនត្រូវធ្លាក់ទៅលើជំនន់ទៅហើយ? ច្បាស់ជាគ្មាននរណាម្នាក់នឹងអាចបញ្ជាក់បានថា នាងមិនបានធ្វើដោយមនសិការខ្លួនឯងនោះទេ...

លោកមេលហ្វ្វយមិននិយាយអ្វីទាំងអស់។ ទឹកមុខរបស់គាត់បានប្រែក្លាយដូចជាគេពាក់របាំងមុខអញ្ចឹង។

- សាកគិតទៅមើល!- សាស្ត្រាចារ្យដាំបំលែងបន្តិឡើង - តើអ្វីនឹងអាចកើតឡើងទៀត...វិស្វីគឺជាគ្រួសារមានឈ្មោះដ៏ធំជាវេទក្សសុទ្ធដែលលេចធ្លោជាងគេរបស់យើង។ សាកស្រមៃអំពីឥទ្ធិពលដែលមានទៅលើលោកអស់ស៊ី វីស្វី ហើយនិង ច្បាប់ការពារពួកលោកិយ ទៅមើល ប្រសិនបើត្រូវបានគេរកឃើញថា កូនស្រីរបស់គេជាអ្នកវាយប្រហារ និងសម្លាប់អ្នកដែលមានឈ្មោះដ៏ធំជាពួកលោកិយនោះ។ ជាសំណាងល្អ សៀវភៅកំណត់ហេតុត្រូវបានរកឃើញ ហើយការចងចាំរបស់វិតដលត្រូវបានជូតសំអាតចេញពីសៀវភៅនោះ។ អ្នកណាទៅដឹងថា លទ្ធផលនឹងចេញមកផ្សេងៗពីនេះនោះ...

លោកមេលហ្វ្វយបង្ខំខ្លួនឯងឲ្យនិយាយ។

- សំណាងល្អមែន!- គាត់និយាយយ៉ាងតឹងតែង។

ដុបប៊ី ឈរពីក្រោយខ្នងរបស់លោក មេលហ្វ្វយ ចេះតែចង្អុលទៅសៀវភៅកំណត់ហេតុ រួចទៅលោកលូស៊ីស មេលហ្វ្វយ ហើយវាយខ្លួនឯងចំពីលើក្បាល។

ភ្លាមនោះ ហេរីយល់ន័យរបស់ដុបប៊ីហើយ។ វាងក់ក្បាលទៅកាន់ដុបប៊ី ហើយដុបប៊ីក៏ត្រលប់ទៅកាន់ជ្រុងម្ខាង និងមូលស្លឹកត្រចៀកខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើទណ្ឌកម្ម។

- តើលោកចង់ដឹងទេថា តើជំនន់ទទួលបានសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះយ៉ាងដូចម្តេចទេ លោកមេលហ្វ្វយ?- ហេរីនិយាយ។
លោកមេលហ្វ្វយបានបែរមុខទៅរកវា។

- តើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវដឹងថា នាងបានសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះពីណាមក?- គាត់និយាយ។

- ដោយសារតែលោកបានឲ្យសៀវភៅនោះទៅនាង- ហេរីនិយាយ - គឺនៅក្នុងហាងហ្គាវីស និងប្លត់។ លោកបានយកសៀវភៅរៀនវិជ្ជានិម្មិតកម្មដ៏ចាស់របស់នាង ហើយដាក់សៀវភៅកំណត់ហេតុនោះចូល មែនដែរអត់?

ហេរីបានឃើញដៃដីស្លែករបស់លោកមេលហ្វ្វយក្តាប់ហើយលាឡើងវិញ។

- ឯងគ្មានភស្តុតាងទេ- គាត់និយាយតិចៗ។

- ទេ! គ្មាននរណាមានភស្តុតាងឡើយ- លោកដាំបំលែងនិយាយទាំងញញឹមទៅកាន់ហេរី - វិតដលបានបាត់ខ្លួនពីក្នុងសៀវភៅនេះទៅហើយ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំគួរតែឲ្យដំបូន្មានទៅលោកខ្លះ គឺមិនត្រូវឲ្យសំភារៈរបស់ ឡុត រ៉ុលដីម៉េ ទៅនរណាម្នាក់ទេ។ ប្រសិនបើមានអ្វីមួយត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងដៃរបស់អ្នកដែលមិនដឹងអ្វីសោះនោះ ខ្ញុំគិតថា លោក អស់ស៊ី វីស្វី នឹងឲ្យពួកយើងធ្វើការតាមដានលោកម្តងទៀតហើយ។

លោកលូស៊ីស មេលហ្វ្វយឈរមួយសន្ទុះ។ ហេរីឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ដៃស្តាំរបស់គាត់កំពុងតែកន្ត្រាក់យ៉ាងខ្លាំងហាក់ដូចជាចង់លូកយកចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់អុីចឹង។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានបែរទៅរកម្រេញគង្វាលប្រចាំផ្ទះរបស់គាត់។

- តោះទៅ ដុបប៊ី!

អំណោយសំរាប់ដុបប៊ី

គាត់បានបើកទ្វារ។ នៅពេលដែលដុបប៊ីបានដើរយ៉ាងប្រញាប់ពីក្រោយគាត់ គាត់បានទាត់វាចេញក្រៅតែម្តង។ ពួកគេអាចស្តាប់ឮសំឡេងរបស់ដុបប៊ីស្រែកជាមួយនឹងសេចក្តីឈឺចាប់នៅតាមបណ្តោយផ្លូវរៀងៗ។ ហេរីឈរមួយសន្ទុះ ហើយព្យាយាមគិត។ បន្ទាប់មកវាបាននឹកឃើញ។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប័ណដ៍- ហេរីនិយាយយ៉ាងប្រញាប់ - តើខ្ញុំអាចឲ្យសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះទៅលោកមេលហ្វីយ វិញបានដែរទេ?

- ពិតជាបាន ហេរី- គាត់និយាយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - ប៉ុន្តែឲ្យលឿនបន្តិច កុំភ្លេចពិធីជប់លៀងណា!

ហេរីបានកញ្ជក់យកសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ ហើយរត់ចេញទៅក្រៅការិយាល័យ។ វាឮសំឡេងសម្រែកដ៏ឈឺចាប់របស់ដុបប៊ីបន្តិចពេញផ្លូវរៀងៗ។ ដើម្បីឲ្យគម្រោងការរបស់វាអាចដំណើរការទៅយ៉ាងល្អ ហេរីបានដោះស្រែកជើងមួយចំហៀងរបស់វា ហើយដកចេញនូវស្រោមជើងដែលតូច និងកខ្វក់មួយ ព្រមទាំងដាក់សៀវភៅកំណត់ហេតុចូលទៅក្នុងនោះ។ បន្ទាប់មកវាបានរត់ចុះតាមផ្លូវរៀងដឹងដិត។

ហេរីតាមទាន់ពួកគេនៅលើផ្នែកខាងលើនៃជណ្តើរ។

- លោកមេលហ្វីយ- វាដកដង្ហើមញាប់ៗ ហើយដាច់ៗ - ខ្ញុំមានរបស់មួយសម្រាប់លោក។

ហេរីព្យាយាមញាត់ស្រោមជើងដែលជុំក្លិនបន្តិចចូលទៅក្នុងដៃរបស់លូស៊ីស មេលហ្វីយ។

- តើវា...

លោកមេលហ្វីយបានដកស្រោមជើងនោះចេញ ហើយគ្រវាត់វាទៅម្ខាង។ គាត់បង្វែរកែវភ្នែកយ៉ាងខឹងសម្បាចេញពីសៀវភៅដែលខ្លួនខ្ចីនោះទៅរកហេរី។

- ឯងនឹងជួបរឿងអាក្រក់ដូចឪពុកម្តាយរបស់ឯងនៅថ្ងៃណាមួយ ហេរី ផោតផ័រ- គាត់និយាយយ៉ាងស្រទន់ - ពួកគេគឺជាមនុស្សឆ្លាតដែលចូលចិត្តជ្រៀតជ្រែកក្នុងរឿងរបស់អ្នកដទៃដូចឯងដែរ។

គាត់បានបន្តដំណើរទៅមុខទៀត។

- តោះទៅ ដុបប៊ី! ខ្ញុំប្រាប់ឲ្យដើរទៅ!

ប៉ុន្តែដុបប៊ីមិនកម្រើកទេ។ វាបានរើសស្រោមជើងដែលគួរឲ្យស្តាប់ និងជុំក្លិនរបស់ហេរី ហើយសម្លឹងមើលស្រោមជើងនោះ ហាក់បីដូចជាស្រោមជើងនោះជារតនៈសម្បត្តិដែលរកតម្លៃដាក់គ្មាន។

- លោកម្ចាស់បានឲ្យស្រោមជើងមកដុបប៊ី- ម្រេញគង្វាលនិយាយក្នុងភាពស្រឡាញ់កាំង - លោកម្ចាស់បានឲ្យស្រោមជើងមកដុបប៊ី។

- មានអ្វីអ្វីហ្នឹង?- លោកមេលហ្វីយនិយាយ - តើឯងនិយាយស្តី?

- ដុបប៊ីទទួលបានស្រោមជើងមួយ- ដុបប៊ីនិយាយដោយមិនចង់ជឿ - លោកម្ចាស់បោះវាចោល ហើយដុបប៊ីបានរើសវាដូចនេះដុបប៊ី...ដុបប៊ីមានសេរីភាពហើយ!

លោកលូស៊ីស មេលហ្វីយឈរយ៉ាងនឹង ហើយសម្លឹងមើលទៅម្រេញគង្វាល។ បន្ទាប់មក គាត់បានដើរទៅរកហេរី។

- ឯងបានធ្វើឲ្យខ្ញុំបាត់បង់អ្នកបម្រើម្នាក់ហើយ ហេរី!

ប៉ុន្តែដុបប៊ីបានស្រែកឡើង៖

- លោកមិនអាចប៉ះពាល់ហេរី ផោតផ័របានទេ!

អំណោយសំរាប់ដុបប៊ី

សំឡេងដ៏ខ្លាំងបានផ្ទុះឡើង ហើយលោកមេលហ្វីយបានបើកទៅក្រោយ។ គាត់ធ្លាក់ពីលើកាំជណ្តើរពីកាំម្តង ហើយធ្លាក់ទៅលើកម្រាលខាងក្រោមដូចជាពំនុកដ៏ខ្ពស់ខ្លីមួយ។ គាត់បានក្រោកឡើងទាំងមុខស្លែកស្លាំង ហើយដកដង្ហើម៖ វេទមន្តរបស់គាត់ចេញមក តែដុបប៊ីបានលើកម្រាមដៃដ៏វែងរបស់វាគំរាម។

- លោកគួរតែចេញពីទីនេះភ្លាមទៅ!- វានិយាយយ៉ាងក្លាហាន ហើយចង្អុលទៅលោកមេលហ្វីយ - លោកមិនគួរប៉ះពាល់ហេរី ផោតធំទេ! លោកគួរតែចេញឥឡូវនេះ!

លូស៊ីស មេលហ្វីយគ្មានជម្រើសទេ។ ដោយសម្លឹងមើលយ៉ាងក្តៅក្រហាយជាចុងក្រោយទៅពួកគេទាំងពីរនាក់ គាត់បានរលាស់អាវុធករបស់គាត់ ហើយដើរចេញទៅ។

- ហេរី ផោតធំបានធ្វើឲ្យដុបប៊ីមានសេរីភាព!- ប្រញូតង្វាលនិយាយយ៉ាងគ្រលួច ហើយសម្លឹងមើលទៅហេរីមិនដាក់ភ្នែក។ ពន្លឺព្រះអាទិត្យបានចាំងចូលទៅក្នុងភ្នែករបស់វា - ហេរី ផោតធំធ្វើឲ្យដុបប៊ីមានសេរីភាព!

- នេះជារឿងបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន- ហេរីនិយាយ ហើយសើច - គ្រាន់តែសន្យាថា ឯងនឹងមិនព្យាយាមជួយសង្គ្រោះជីវិតរបស់ខ្ញុំម្តងទៀតនោះទេ។

មុខរបស់ប្រញូតង្វាលប្រែទៅជាមានស្នាមញញឹម ដែលបញ្ចេញធ្មេញធំៗ។

- ខ្ញុំគ្រាន់តែមានសំនួរចង់សួរឯង- ហេរីនិយាយនៅពេលដែលដុបប៊ីរើសយកស្រោមជើងដោយដៃញ័រៗ - ឯងបានប្រាប់ខ្ញុំថា រឿងទាំងនោះគ្មានអ្វីដែលទាក់ទងនឹងជនដែលគេមិនហ៊ានហៅចំឈ្មោះទេ។ ឯងនៅចាំបានទេ?

- វាគឺជាគន្លឹះមួយ- ដុបប៊ីនិយាយ។ ភ្នែករបស់វាកាន់តែធំឡើងហាក់បីដូចជាស្តែងខ្លាំងណាស់ - ដុបប៊ីបានផ្តល់នូវគន្លឹះមួយដល់ហេរី។ មុនពេលដែលគាត់ប្តូរឈ្មោះរបស់គាត់ទៅជា ឡុត រ៉ែលដីម៉េ គាត់អាចមានឈ្មោះដែលគេហៅធម្មតាមួយទៀតលោកដឹងទេ?

- ត្រូវហើយ!- ហេរីនិយាយយ៉ាងលឿន - ខ្ញុំត្រូវទៅហើយ ព្រោះខ្ញុំត្រូវចូលរួមពិធីជប់លៀងមួយ ហើយមិត្តរបស់ខ្ញុំហ៊ីម៉ាយអូនី ប្រហែលជាដឹងខ្លួនក្នុងពេលបន្តិចទៀតនេះ។

ដុបប៊ីបានលើកដៃដាក់ជុំវិញចង្កេះរបស់ហេរី ហើយអោបវា។

- ហេរី ផោតធំគឺជាមនុស្សដ៏អស្ចារ្យជាងអ្វីដែលខ្ញុំធ្លាប់ដឹងធ្លាប់ឮទៅទៀត!- វាបន្តិសំឡេងអណ្តើកអណ្តាក់ - លាហើយ ហេរី ផោតធំ!

ដុបប៊ីបានបាត់ខ្លួនទៅជាមួយសំឡេងខ្លាំងមួយ។

ហេរីធ្លាប់ចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងបីបួនដងទៅហើយនៅសាលាហុកវ៉ាត ប៉ុន្តែគ្មានពិធីជប់លៀងណាដែលមានសភាពដូចនេះទេ។ អ្នករាល់គ្នាស្ថិតនៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់គេងយប់ ហើយពិធីជប់លៀងប្រារព្ធទៅពេញមួយយប់។ ហេរីមិនដឹងថាតើរឿងមួយណាជាងមួយណានោះទេ នៅពេលដែលហ៊ីម៉ាយអូនីបានរត់តម្រង់ទៅរកវា ហើយស្រែកថា “ឯងបានដោះស្រាយវាហើយ!” រឺក៏ពេលដែលចាស់ស្ទីនរត់យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ចេញពីតុរបស់ក្រុមហាហ្វីលធាល ដើម្បីចាប់រលាក់ដៃរបស់វា ហើយសុំទោសវាសម្រាប់ការចោទប្រកាន់ចំពោះវា រឺមួយក៏ពេលដែលហាហ្វីលធាលបានត្រលប់មកវិញនៅម៉ោងបីកន្លះ ហើយទះស្នាវា និងរុំនយ៉ាងខ្លាំងធ្វើឲ្យពួកគេបុកនឹងបានម្ហូបកំពប់អស់ រឺក៏វាត្រូវរីករាយចំពោះបួនរយពិន្ទុរបស់វា និងរុំន ដែលធ្វើឲ្យក្រុមហ្វីហ្វីនដ័រឈ្នះពានរង្វាន់សម្រាប់ឆ្នាំទីពីរ រឺក៏វាត្រូវរីករាយនៅពេលដែលអ្នកស្រីម៉ាកហ្វូណាហ្គាលបានក្រោកឡើង ហើយប្រាប់ពួកគេថាការប្រលងត្រូវបាន

អំណោយសំរាប់ដុំមី

លុបចោល ដែលជាការសម្រេចចិត្តរបស់សាលា (-មិនគួរទេ!- ហីម៉ាយអូនីនិយាយ) រីក៏ត្រូវរីករាយនៅពេលដែលលោកសាស្ត្រាចារ្យ ដាំបំលែងប្រកាសថា ឆ្នាំក្រោយនេះ លោកសាស្ត្រាចារ្យឡាក់ហាតមិនអាចត្រលប់មកវិញបានទេ។ គាត់ត្រូវតែចាកចេញទៅឆ្ងាយ ដើម្បីទទួលការចងចាំរបស់គាត់មកវិញ។ គ្រូជាច្រើនបានចូលរួមអបអរសាទរចំពោះជំនឹងនោះ។

- សិរីមែន- រ៉ុននិយាយពេលកំពុងញ៉ាំនំដុតបៀកដំណាប់ - គាត់កំពុងតែចាប់អារម្មណ៍មកលើខ្ញុំហើយ។

ពេលវេលានៃរដូវក្តៅដែលនៅសល់ បានកន្លងផុតទៅនៅក្រោមពន្លឺព្រះអាទិត្យយ៉ាងត្រចះត្រចង់។ សាលាហុកវ៉ាតបាន ត្រលប់មករកសភាពធម្មតាវិញជាមួយនឹងភាពខុសប្លែកតែពីរីបីតែប៉ុណ្ណោះ គឺថ្នាក់រៀនមុខវិជ្ជាប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹតត្រូវបាន លុបចោល (ប៉ុន្តែពួកយើងនៅតែមានកិច្ចការអនុវត្តជាច្រើន- រ៉ុននិយាយប្រាប់ទៅហីម៉ាយអូនីទាំងមិនពេញចិត្ត) ហើយលោក លូស៊ីស មេលហ្វ្រែត្រូវបានបណ្តេញចេញពីតំនែងជាអភិបាលសាលា។ ជ្រាកូលែងដើរពីងទ្រូងនៅក្នុងសាលាទៀតហើយ ផ្ទុយពី អ្វីដែលវាធ្លាប់ធ្វើរាល់ដង។ ម្យ៉ាងទៀត វាមិនសូវសប្បាយចិត្ត ហើយមានទឹកមុខខឹងរហូត។ ផ្ទុយទៅវិញ ជីននី វីស្ទីមើលទៅហាក់ ដូចជាសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំងជាថ្មីម្តងទៀត។

បន្តិចទៀតនេះដល់ពេលដែលត្រូវធ្វើដំណើរទៅផ្ទះវាតាមរយៈភ្នាក់ងារចង្ហើងរបស់ហុកវ៉ាត។ ហេរី រ៉ុន ហីម៉ាយអូនី ប្រៀប ចច និងជីននីកបានបន្ទប់រៀងៗខ្លួនហើយ។ ពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យសាកល្បងវេទមន្តនៅក្នុងសាលារយៈពេលពីរថ្ងៃម៉ោងចុង ក្រោយ មុនពេលវិស្វកមាល។ ពួកគេបានធ្វើបាបស្មេត ដុតកាំជ្រួចដែលនៅសល់របស់ចច និងប្រៀប ហើយអនុវត្តការដកហូត អាវុធរបស់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយប្រើវេទមន្ត។ ហេរីដូចជាពូកែជាងមុនបន្តិច។

ហេរីបាននឹងឃើញនូវអ្វីមួយនៅពេលដែលពួកគេជិតទៅដល់ចំណតរថភ្លើងឃើញ ក្រុស។

- ជីននី! តើឯងបានឃើញព្រឺស៊ីធ្វើអ្វីបានជាវាមិនចង់ឲ្យឯងប្រាប់នរណាម្នាក់នោះ?

- អូ! គឺវាអញ្ចេះទេ- ជីននីនិយាយ ហើយសើច - គឺព្រឺស៊ីមានមិត្តស្រី។

ប្រៀបបានធ្វើឲ្យធ្លាក់សៀវភៅជាច្រើនទៅលើក្បាលចច។

- ថាម៉េច?

- នាងគឺជាប្រធានសិស្សរបស់ក្រុមវ៉ាន់ក្លាហូឈ្មោះ ពេនេឡូប ក្លៀវវ៉ែដធើរ- ជីននីនិយាយ - នាងគឺជាមនុស្សដែលគាត់បាន ធ្វើសំបុត្រឲ្យអស់រយៈពេលពេញមួយរដូវក្តៅឆ្នាំមុន។ គាត់បានណាត់ជួបនាងនៅគ្រប់ទីកន្លែងនៅក្នុងសាលាហុកវ៉ាតយ៉ាងសម្ងាត់ បំផុត។ ថ្ងៃមួយនោះ ខ្ញុំបានដើរចូលទៅក្នុងថ្នាក់ទំនេរមួយចំពេលដែលពួកគេកំពុងតែបើបគ្នា។ គាត់មិនសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនៅ ពេលដែលនាងត្រូវបានវាយប្រហារ។

- សូម្បីតែយល់សប្តិក៏នឹកមិនដល់ដែរ- ប្រៀបនិយាយយ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើលដូចថ្ងៃខួបកំណើតរបស់វានឹងឈានមកដល់ក្នុងពេល ឆាប់ៗនេះអញ្ចឹង។

- ពិតជាហួសពីការស្មានមែន!- ចចនិយាយ ហើយសើចតិចៗយ៉ាងអាថ៌កំបាំង។

រថភ្លើងបានបន្ថយល្បឿន ហើយទិបញ្ចប់ក៏ឈប់។

ហេរីបានដកស្នាបប៉ាកកា និងក្រដាសស្បែកចៀមបន្តិច ហើយបែរមុខទៅរករ៉ុន និងហីម៉ាយអូនី។

អំណោយសំរាប់ដួងដី

- នេះហៅថាលេខទូរស័ព្ទ- វាប្រាប់ទៅរ៉ុន ហើយសរសេរយ៉ាងខ្លីក្នុងកិរិយា។ វាបានហែកក្រដាសនោះជាពីរ ហើយហុចទៅឲ្យពួកគេមួយម្នាក់ - ខ្ញុំបានបង្រៀនឪពុករបស់ឯងឲ្យចេះប្រើទូរស័ព្ទហើយកាលពីរដូវក្តៅឆ្នាំមុននោះ។ ទូរស័ព្ទទៅខ្ញុំតាមរយៈគ្រួសារ ឌីជីថលបានទេ? ខ្ញុំមិនអាចទ្រាំរស់ដល់ទៅពីរខែជាមួយនឹងដាក់លីដែលតែងតែ...

- មីងពូរបស់ឯងប្រហែលជាមានមោទនភាពចំពោះឯងហើយ មិនថាអ៊ីចឹងរឺ? - ហ៊ីម៉ាយអូនីនិយាយនៅពេលដែលពួកគេចុះពីលើថតភ្លើង ហើយដើរចូលទៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដែលកំពុងតែដើរទៅកាន់របាំងវេទមន្ត - នៅពេលដែលពួកគាត់ដឹងថា ឯងបានធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងឆ្នាំនេះ។

- មោទនភាព? - ហេរីនិយាយ - ឯងឆ្លុតទេរឺ? កាលពីពេលនោះ ខ្ញុំអាចនឹងស្លាប់បានគ្រប់ពេល។ ប្រសិនបើពួកគេដឹងថា ខ្ញុំបែរជាមិនស្លាប់វិញនោះ ពួកគេច្បាស់ជាខឹងដាច់ក្បាលដាច់កន្ទុយទៀតជាមិនខាន...

ពួកគេបានដើរព្រមគ្នាសំដៅទៅរកច្រកចូលដែលនាំទៅកាន់ពិភពពួកលោកិយ។

~*~